

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Min Jesu! grund til al vor lyst,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Min Jesu! grund til al vor lyst.", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del.* - 1951, 1951-56, s. 246. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid113340/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Og lad din gode Hellig Aand
Os alle tider minde,
At hvordan du os føre vil,
Saa er din vey og maade,
Os at raade,
Hvor haardt det end gaaer til,
Dog idel naade, naade.

5. Om Guds Billedø og Menniskets Elendighed
og Fordervelse. 170

Nr. 85.

Mel. Af dyhøns Nad lader os til Gud.

Min JESU! grund til at vor lyst,
Og frydens rette sæde.
Hvad klemmner dog dit milde bryst?
Du hele verdens glæde!
Hvad er det for en bitter ting,
Der gjør dig herte-stød og sting,
At du saa dybt maat sukke.

2. Den jammer udi vor natur,
Som du til bruud har kaaret,
Vor jammer bliver dig saa suur,
Og har dit herte saaret,
Vor jammer voldte, at man saae
Dig her saa tiit i verden gaac
I suk og sørge-tanker.

20, 8: *haardt* hørt Eb. 2.

Nr. 85. Eb. 1-7. Overskrift: *Om Jesu Sucke* Eb. 1, 7: *maat* max J. 7.

20, 7: *raade* råde over, styre.

Nr. 85. Oversættelse. Mel. Heyland ursprung reiner last. J. J. Rambach, Schr. s. 296. — 1, 7: *maat* gammel 2 person tal = må; *sukke* Mk. 7, 34, hvor det fortelles, at Jesus succede; i det hele danner fortellingen i Mk. 7, 32-37 (Jesus helbreder en døv, som vanskeligt kunne tale) grundlag for salmen. → 2, 1: Ef. 2, 3.

3. Du seer, Guds billede er skiedt,
Som var i sielen inde,
Og hvordan mørkhed har bespendt
De arme folkes sind,
Hvor hellighedens brude-krands
Af siel og herte, sind og sands
Er gandske tabt og borte.

4. Du seer, hvorledes vi har mist
Vor friheds lyst og øre,
Og filk igien ved satans list
Det syndens aag at bære,
Det mesterstykke af Guds haand,
Vor tunge, seer du nu i baand,
Af satan selv belenket.

5. Det synde-aag, de boll' og baand,
Som vore siele plage,
De gjør, at Jesu ynksom sand
Saa dybt et suk maa drage,
Men i særdeleshed fordi,
At folk vil ikke være fri
Fra synd og evig pine.

171 6. Men du gaaer midt paa pladsen ind
Blant dem, der lide ilde,
Og uabner med bewugstet sind
Dit hertes naade-kilde,
Det suk, man af dig høre filk,
Ind for os i Guds herte gik,
Hans kierlighed at finde.

4, 4; syndens] Syndens Eb. 5, 1; boll'] boll' Jl 7. 5, 2; plage] drage Eb Jl 5. 5; dybt] dyb Eb. 5, 5; særdeleshed] særdeleshed Eb.

3, 1; skiedt) skiedet, edclagt. — 3, 3; bespendt) egl. udspillet 5: fyldt (orig. erfüllt).
— 4, 3; igien] til gengjeld. — 4, 6-7: vor tunge ... i baand] Mk. 7, 32. — 4, 7: bentelet, lænket. — 5, 1: boll' og baand] tunge lænker, jfr. mr. 118, 18, 5. — 6, 5-7;
7, 1-4: Jesu sak, forstået som ben (hånd så op til himlen og sukkede*, Mk. 7, 34).

7. Saa see, o milde fader, til
Din søns beklemte sukke,
Hvormed vor kiere Frelser vil
Dit herte os oplykke,
Tag an dit svage creatur
I din fuldkomne naade-euar,
Det sundt igien at gjøre.

8. O Frelser! lad dit hephata
Min mund og herte røre,
Saa skal du et halleluja
Af begge dele høre,
O! at dit broder-herte maa
I al vor nød os aaben staae,
Saa kand os intet feyle.

9. Ach himmel-due, ach fornem
Din turteidnes klage,
Og før ved dine sukke frem
For Gud min vec og plague,
Bespreng min siel med JEsu blod,
Og giv mig troe og trøstigt mod
I al min trang og møye.

10. Naar døden i den sidste stund
Vil mund og mæle lukke,
Saa lyld mit gandske hierles grund
Med himmeltrængend' sukke,
Fører selv for thronen mine ord,
Og sielen ind i engle-chor,
Hvor al vor suk har ende.

8, 3: skal] skall Eb.

V. 7-10 er en påkaldelse af treenigheden: v. 7 Faderen, v. 8 Sonnen, v. 9-10 Anden. — 7, 5: *creature*] skabning. — 8, 1: *hephata*] effata, »luk dig op«. Mk. 7, 34. — 9, 1: *himmel-due*] Helliganden, Mt. 3, 18. — 9, 2: *din turteidne*] sielen, ud fra Jesu-sagens billedsprøg, hvor duen betegner brønnen, Hejs. 2, 14; 5, 2 (hos Brorson gøres der ikke forskel på due og turteidne, se L. J. Koch, Brorson-Studier, 1938, s. 103 ffl.). — 9, 3-4: Rom. 8, 26. — 9, 5-6: Hebr. 10, 22; 12, 24; 1. Pet. 1, 2; bespreng] bestreck. — 10, 4: *himmeltrængend'*] sono trænger op til himlen.

Nr. 86.

Mel. O mænnske begræd din synd.

172 **N**u JEas til sin pine gaer,
Ham taarerne i synne staer,
Og strømme-viis nedrinder,
O! hvem der kunde græde blod
Ved denne klare livets floed
Paa JEsu rosen-kinder.
Hvi græder du, som aldrig loe?
Hvi græder verdens lyst og roe?
Hvi græder himlens glæde?
Hvorledes skal jeg finde dig,
Immanuel, saa ynklig
Paa denne Jord at græde?

2. Var det, fordi du kunde see
Din pinebenk, gethsemane,
Og dødens kalte iskienket;
Da satan og den store stad
Til dig at lave dødens bad
Var ret som sammenlenket.
Ney derfor græd min JEus ey,
Hand traadde paa sin plinsels vey
Med kæmpe-mod og længsel,
Hans død var beesk at tenke paa,
Men større var hans lyst at faae
Os frelst af evigt fængsel.

3. Men sagen var, fordi hand saae,
De fleste skijneue intet paa
Hans bitre dødens vaade,

Nr. 86. Et håndskrevet form (P. Otzen, Nogs hidtil utrykte vers af Brorson, 1850) vil blive afgyrt i et tilslag til nærværende udgave. Overskrift: *Om Jesu Grænd Eb. 1, 5; livets] Høsens Eb. 1, 6; rosen-kinder] rosen-kinder Eb. 2, 3; dødens] Dødens Eb. 2, 5; dødens] Dødens Eb. 2, 12; evigt] evig Eb. 3, 2; skjærne] skjærne Eb. 3, 3; dødens] dødens Eb.*

Nr. 86. Original. Salmen bygger på fortællingen om, at Jesus ved indloget palme-søndag græder over Jerusalem. Lk. 19, 41-44. — 1, 8: roe] glæde. — 1, 11: Immanuel] Es. 7, 14; Mt. 1, 23. — 2, 4: den store stad] Jerusalem. — 2, 9: længsel; efter at Gå frelsesverket fuldført.